

Писмо Светом архијерејском сабору

Пише: Монаси манастира Црна река
петак, 23 април 2010 11:11



Ваша Светости,

Ваша Високопреосвештенства,

Ваша Преосвештенства,

Ми, долепотписани, игумани и игуманије четрнаест Свештених манастира, клирици, монаси и искушеници Епархије рашко-призренске, најпре Вас с Васкрсном радошћу поздрављамо и просимо Ваше Архипастирске благослове.

Ово наше обраћање, проткано нитима тужних запажања, болних сазнања и вапајних молби Вашем богољубију и истинољубију, покренуто је новонасталом ситуацијом у епархији рашко-призренској, небивалој у историји СПЦ. Обраћање прати жива нада да ћете нашу реч, или боље рећи једногласни вапај православне савести, узети у разматрање на предстојећем архијерејском сабрању, тим пре што су наши манастири били огњишта око којих се народ у протеклом тешком периоду прогона окупљао, духовно грејао и прикупљао снагу за опстанак на светој косовско-метохијској земљи. Непобитна је чињеница: да није било наших светих манастира и у њима мноштво младих монаха – богољубаца и патриота, српски Јерусалим би остао и без Срба и без својих највећих светиња.

Преосвећени оци, богоблагодатни архијереји, немамо намеру да на било кога бацамо камен осуде због новонастале смутње у Цркви, јер смо свесни да је ова невоља од Бога допуштена и због грехова наших. Свесни смо истине: „Сви смо криви за све“, зато Вам се синовски смирено обраћамо изражавајући пре свега немогућност да се повинујемо одлуци СА Синода од 11. фебруара текуће године, којом се наш законити епископ и духовни отац разрешава управљања Богом му поверене Епархије рашко-призренске. Поједина манастирска братства и поједини монаси у Епархији су поменути одлуку СА Синода отворено одбили да признају а други су је, због мира у Цркви, формално прихватили чекајући заседање Сабора. Ипак, у једној оцени се сви слажемо – одлука о разрешењу је неканонска и противуставна а пастирски рад нашег епископа заслужује сваку похвалу и од Бога и од људи.

Суспендовање нашег архијереја и старца, који ходи у „духу и истини“ као прави слуга Христов, што ће сваки његов добронамерни сабрат вашег свештеног сабора посведочити, а што речју и савешћу потврђујемо и сви ми, долепотписани, представља прави преседан у ближој и даљој историји наше помесне Цркве. Свака истинољубива и христољубива душа у нашој Цркви свесна је да је овај црквено-деструктивни акт СА Синода донет под притиском прозападних политичких струја у нашој земљи и да је свесрдно подржан од окупатора присутног на Косову и Метохији, о чему имамо и директне потврде.

Да одлука СА Синода није била „у духу и истини“ говори грч, немир, смутња, збуњеност и сузе многих верника у Епархији а пре свега нас монаха распете Епархије. Дејство благог лахора Духа Светог јесу радост и мир. Нажалост, они су ишчезли из Епархије са првом обијеном бравом у владичанском двору од стране нове епархијске управе. Са њиховим одласком уследила су даља непочинства: акт о непомињању надлежног канонског архијереја (чије се име налази на антимињима у епархији и који није у јерес упао нити је осуђен на црквеном суду) и кажњавања монаха забраном причешћа и служења свете литургије пред највећи хришћански празник – Васкрсење Господње. Када свему овоме додамо смењивање секретара, игумана и игуманија по лажним оптужбама, видимо јасну слику општег прогона монаштва уз флагрантно нарушавање канона и Устава СПЦ. Ово је једна, не баш изненађујућа истина, до које долазимо опитно, доживљујући и проживљујући на сопственој кожи последице самовоље и рушења начела црквено-саборског и пастирско-благодатног управљања Црквом.

Нетрпељивост ка монашком делу Црквене пуноте као интегралном делу и уду тела Христовог, јесте главна црта ове ново-старе доктрине. Нове јер се дешава овде и сада, а старе јер је већ виђена у XIV веку, када су се Свети Григорије Палама и његови ученици исихасти-паламити, храбро и одлучно борили са западномислећим варламитима, духовним прецима и идеолозима данашњих црквених модерниста. Прогон монаштва је прогон подвижничког и мученичког етоса Цркве кога монаштво чува у својој аскетско-есхатолошкој бити. Најновији гонитељи су данашњи црквени модернисти, који се у својим теолошко-беседничким апстракцијама „враћају“ првим вековима Цркве, али не и мученичко-исповедничком и аскетско-созерцатељном духу, који је главно оличење Цркве првих векова и основ надахнућа свих богоносних отаца, већ бавећи се академским богословљем и литургијско-археолошким нагађањима.

Што се пак свештенства тиче, може се рећи да ја и оно у болу, грчу и страху од гнева и освете новопостављене администрације иако се тврди да је свештенство здушно прихватило новоуведене промене. Реалну слику не могу да ублаже ни напрасно

додељени напрсни крстови појединим протојерејима не би ли се показало како свештенство сад ужива велику слободу и почести, јер су, тобоже, епископом Артемијем били понижени и обесправљени.

Богољубиви архипастери и лекари духовни, поред раније реченог, болно подносимо и настојања администратора да се пастирски рад владике Артемија до крајње границе маргинализује, обезвреди, прогласи неправилним или потре неоснованим и злонамерним оптужбама на плану духовног руковођења. Олако се заборавља да је владика Артемије препородио најпре, као игуман, црноречку обитељ а затим, као епископ, и целу Епархију. Пре њега обе њиве су биле духовне пустиње а сада су то плодни вртови у којима цвета монаштво и духовни живот читавог народа. Олако се заборавља и чињеница да је Црква предвођена њиме била једина институција која је остала на Косову и Метохији после несрећног рата. Поред свих заслуга за обнову духовног живота и одржања народа на Светој српској земљи СА Синод га је „наградио“ одузимањем Епархије. Но, и то није било довољно, требало је све што је владика урадио на њиви Господњој из корена ишчупати, прогласити „зидањем на песку“. На овакав суд одлучно дижемо свој глас.

Узнемирани оним што се на наше очи догађа и ми са Светим Василијем Великим сетно говоримо: „Много нас жалости што су запостављена правила Отаца и што је избачен сваки ред из Цркве. Бојимо се да, мало по мало, ако небрига буде напредовала овим путем, не дођу црквене ствари до потпуног краха“ (Св. Василије Велики, канон 89).

На крају, у светлу свега реченог коленопреклоно молимо Вас, наше архипастире и чуваре црквеног реда и поретка, да сагледате изнесене чињенице јеванђелским очима, утврдите одговорност прекршиоца уставно-канонских норми наше Цркве и да нашег духовног оца – владика Артемија вратите на трон Епархије рашко-призренске. Са њим би се вратио и мир и канонски поредак у богоспасавану нам Епархију. Амин.

На Преп. Никиту Исповедника

Просећи Ваше свете апостолске молитве и благослове

3/16. април 2010. године одана чада Светосавске цркве

Писмо Светом архијерејском сабору

Пише: Монаси манастира Црна река
петак, 23 април 2010 11:11

из редова монаштва Епархије рашко-призренске

Петицију потписало укупно 105 монаха и монахиња из 18 манастира Епархије рашко-призренске.

Писмо у целости са потписима игумана и монаштва можете видети у пдф формату на адреси:

<http://mancr.org/images/stories/pismo%20igumana%20saboru2.pdf>